

ΠΩΛΗΣΙΣ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Εἰς τινὰς ἀγοράς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μεταξὺ τῶν πωλούντων σιδηρικά, κομβολόγια, καπνοσύριγγας, δένδρα, ἄνθη, ὀπωρικά, πτηνὰ καὶ ὑφάσματα, βλέπει τις ἀραδιασμένους ὑπὸ σκηναῖς αὐτοσχέδιους καὶ τοὺς ἀναφορογράφους, οἱ ὅποιοι, καθήμενοι σταυροποδητὴ ἐπὶ μιᾶς χαμαιζήλου ψιάθου, χωρὶς ἄλλου τινὸς ἐπίπλου, παρὰ τὸ ἀριστερὸν αὐτῶν γόνυ ἀντὶ τραπέζης καὶ ἐνὸς μικροῦ μπες-ταχτά, πωλοῦσιν ὄχι μόνον ἀναφοράς, ἀλλὰ καὶ ἐπιστολάς ἐτοίμους! (χαζίρ-μεκτούμπ), τῶν ὁποίων δὲν λείπει εἰμὴ μόνον ἡ ὑπογραφή, ἡ ἐπιγραφή καὶ ἡ ἡμερομηνία· τὰ δὲ ἄλλα περιστατικά εἶνε σχεδὸν πάντοτε γνωστά, ἢ υἱὸς γράφων πρὸς τὸν πατέρα του ὅτι εὐδωδῶθη καὶ ὑγιαίνει, ἢ σύζυγος στέλλων πρὸς τὴν γυναῖκά του τὸ προῖον τῶν κόπων του, ἢ φίλος ἐρευνῶν τὰ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ φίλου του κτλ.

Σ. Δ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

ΔΙΚΗ ΠΕΣΟΥΣΑ ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ

Κατ' αὐτάς μέλλει νὰ ἐκδικασθῆ ἓν τιμὴ πόλει τῆς Γαλλίας δίκη περιεργωτάτη καὶ ἰκανῶς διασκεδαστική.

Χωρικός τις εἶδε πεσόντα ἐξ οὐρανοῦ ἀερόλιθον. Συνελθὼν μετ' οὐ πολλὴν ὥραν ἐκ τοῦ τρόμου τοῦ ἐξῆλθεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀερόλιθου, ὃν καὶ εὐρὼν ἐπώλησεν εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς πόλεως ἀντὶ διακοσίων φράγκων. Γενομένου τοῦ πράγματος γνωστοῦ, ἡ ἰδιοκτῆτρια τοῦ ἀγροῦ εἰς ὃν κατέπεσεν ὁ ἀερόλιθος, ἀπῆλθε δικαστικῶς παρὰ τοῦ χωρικοῦ ἢ τὸν ἀερόλιθον ἢ δεκακισχιλίων φράγκων ἀποζημιώσιν. Ὁ χωρικός καταδικωμένος ὑπὸ τῆς γυναικὸς καταφεύγει εἰς τὸ Μουσεῖον, ὅπερ καταφεύγει καὶ αὐτὸ εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Παρισίων, ὅπερ διὰ τοῦ ἐπιφανοῦς καθηγητοῦ Δαῦβραὶ ἀποκρίνεται ὅτι ἡ συνήθης τιμὴ τῶν ἀερόλιθων εἶνε διακόσια πενήντα μόνον φράγκα.

Κυρία Σ*

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Θ'

Τῆς ΚΥΡΙΑΣ Χ**—ΕΙΣ ΑΓΚΕΡΝΗΝ. (iv Ἐλευθερία).

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 25 Ἰουλίου 1879.

Ἡ κωμικοτραγικὴ μου διήγησις τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος τοσοῦτον ἐξετάθη, ὡς εἶδες, καὶ τοσαύτας ἔλαβε διαστάσεις, κατὰ τὴν φράσιν κοινοβουλευτικοῦ τινος ῥήτορος, ὥστε μ' ἐμπόδισε νὰ ἐκκαθαρίσω μαζὺ σου τὸν ἐβδομαδιαῖόν μου λογαριασμόν, καὶ μ' ἀφῆκε μάλιστα ὑπὸ τὸ βᾶρος καθυστερούντων, ἅτινα σπεύδω νὰ πληρῶσω σήμερον, μὴ θέλουσα νὰ μιμηθῶ κατὰ τοῦτο τοὺς μάλλον φορολογουμένους εὐδαίμονος τινος χώρας, ὧν αἱ πρὸς τὸ δημόσιον ταμείον ὀφείλαι ἀναβαίνουνσι μέχρι σήμερον εἰς τὸ ἀσήμαντον ποσὸν τῶν ἐβδομηκοντα περίπου. . . ἑκατομμυρίων.

Καὶ ἐν πρώτοις λοιπὸν ἄς σοῦ ἀναφέρω τὴν συναυλίαν Frigeri, τὴν ὁποίαν ἀπηλάυσαμεν πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἐν Φαλήρῳ. Δὲν ἐνθυμοῦμαι τόρξ, τίς μοχθηρὸς μουσικολόγος ἔγραψέ ποτε, ὅτι ἡ μουσικὴ κατήντησε σήμερον θορύβος τις ἰκανῶς δυσάρεστος, διαφέρων παντὸς οἰουδήποτε ἄλλου θορύβου κατὰ τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι πληρώνεται ἀκριβότερα. Ἄγνοῶ, ποία μουσικὴ ἀκρόασις προῦκάλεσε τὸν φοβερὸν αὐτὸν ἀφορισμὸν τοῦ κριτικοῦ ἐκείνου· ὑποθέτω ὅμως, ὅτι θὰ ἦτο πρώτη τοῦλάχιστον ἐξαδέλφης, ἂν ὄχι καὶ ἀδελφῆ, τῆς μοναδικῆς συναυλίας, τὴν ὁποίαν μᾶς προσέφεραν ἡ ἐν Ἀθήναις ἐπιδημος ἰταλὶς αἰοδός. Αἱ Ἀθῆναι, βλέπεις, ἐξομοιοῦνται ὁλονὲν πρὸς τὰ μεγάλα κέντρα τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Ἀφοῦ ἀπέκτησαν operette bouffe, ὡς οἱ Παρίσιοι, καὶ season ὡς τὸ Λονδίνον καὶ Damenorchester ὡς ἡ Βιέννα, ἤρχισαν ἀπὸ τινος ν' ἀποκτῶσι καὶ μουσουργοὺς ἐπιδήμους, οἵτινες φέρουσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν πλάνητα πόδα τῶν εἰς τὴν κλασικὴν χώραν τῶν ἰωραίων τεχνῶν, θηρεύοντες μὲν ἴσως καὶ αὐτοὶ τὰ φειδωλὰ κέρματα τῶν Ἀθηναίων, ὡς οἱ δεκαετῆς ἀλλήται φορμιγκταὶ τῆς Μεσσήνης καὶ τοῦ Τράνι, ἀλλὰ ποθοῦντες ἰδίως νὰ προσθέσωσι κλάδον ἐλαίας Ἀττικῆς εἰς τοὺς λοιπούς τῶν στεφάνους. Ἡμεῖς δέ, ἄνθρωποι πρακτικοί, φειδόμεθα μὲν τῶν κερμάτων, ὅσο καὶ ἂν ἐξεχειλισαν ἐσχάτως ἐν Ἑλλάδι αἱ χάλκιναι εἰκόνες τοῦ βασιλέως ἡμῶν, ἀφειδοῦμεν ὅμως στεφάνων καὶ πανηγυρισμῶν, διότι. . . die kosten ja nichts, ὡς λέγουσιν οἱ πολὺ ἡμῶν πρακτικώτεροι γερμανοί. Οὕτω θ' ἀνέγνωσας βέβαια εἰς τῆς ἀθηναϊκᾶς ἐφημερίδας, τὰς ὁποίας σοῦ ἐκόμισε τὸ παρελθὸν ταχυδρομεῖον, τοὺς θριαμβοὺς τῆς ἰταλίδος ψαλτρίας, ἀλλὰ θὰ παρετήρησας συνάμα, ὅτι τῶν θριαμβῶν αὐτῶν πολὺ ἄραιοι ὑπῆρξαν οἱ μάρτυρες. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρξα δυστυχῶς καὶ ἐγώ· τὸ δὲ μαρτύριόν μου διήρκεσε δύο περίπου ὥρας. Εὐτυχῶς ὅμως «ὁ τιτρώσκων καὶ πάλιν ἰάσεται», λέγει ἡ γραφή. Τὸ μαρτύριόν μου εἶχεν ἐν ἑαυτῷ καὶ τὴν θεραπείαν του. Ἡ φωνὴ τῆς K. Frigeri ἦτο τοσοῦτον μετριοφρόνως ὀλίγη καὶ τοσοῦτον δειλῶς οἰκονομικῆ, οἱ δὲ συμπαραστατοῦντες αὐτῇ μουσουργοὶ τοσοῦτον συμπαιῶς εἶχον ἀποσυρθῆ εἰς τὰ μύχια βαθῆ τῆς φαληρικῆς σκηναῖς, ἵνα μὴ καταστήσωσι φαίνεται προδηλοτέραν διὰ τῆς παραβολῆς τὴν φωνητικὴν ἀνέχειαν τῆς ψαλτρίας, ὥστε ἡ ὅλη συναυλία δὲν ὑπερέβη τὴν εὐάρεστον διαπασῶν ὑποκώφου τινος μορμουρισμοῦ, συγχεομένου μυστηριωδῶς πρὸς τὸν ἤρεμον φλοῖσθον τῶν ἐπὶ τῶν ἄμμων τοῦ Φαλήρου ἐκπνεόντων κυμάτων. Ἐβλέπομεν τὴν αἰοδὸν ἀνοίγουσαν τὰ χεῖλη καὶ χειρονομοῦσαν μετὰ πάθους πολλοῦ, ἐβλέπομεν τοὺς μουσικοὺς σύροντας εὐσυνειδήτως τὰ τόξα τῶν ἐπὶ τῶν χορδῶν, ἀλ-

λά τόσον καὶ μόνον. Ἡ μυστικὴ ἡμῶν ἐρέμνη δὲν ἐταράσσετο· ἐφантаζόμεθα ὅτι εἶχομεν ἐμπρός μας κινεζικὴν τινα σκιοπαίδαν, καὶ . . . ἤμεθα ψυχαριστήμενοι. Μόλις που καὶ που ἡ φωνὴ τῆς ψαλλούσης ἔκρινε κάλον νὰ βεβαιώσῃ τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς δι' ἐκτάκτου ἀγῶνος, καὶ κραυγῆ τις τότε ὄξεϊα μᾶς ἐξήγειρε τοῦ ὕπνου, ὡς ψυχροῦ λουτροῦ καταρράκτης ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὀπιοφάγου κινεζοῦ. Ἀλλὰ τὰ ἐκτακτα αὐτὰ ἦσαν σπάνια· ἡ δὲ καθόλου τῆς μουσικῆς ἡμῶν διασκεδάσεως ἐντύπωσις ὡμοιάζε πρὸς τὴν παράδοξον ἐκείνην καὶ μυστηριώδη συγκίνησιν, ἣν προξενεῖ φωνὴ ἐγγαστρίμυθου.

Ἔρχομαι τὸρᾶ εἰς τὸν papa Lavergne. Τὸν ἐνθυμεῖσαι, τὸν εὐσωμον ἐκεῖνον καὶ φαῖδρον Ὀλύμπιον Δία, ὅστις, ἐπιδεικνύων εἰς τὴν χορείαν τοῦ δωδεκαθέου τὰς εὐσάρκους του κνήμας, ἀνεφώνει μετὰ δικαίας ὑπερηφανείας: *et pas de cofon*; Τὸν ἐνθυμεῖσαι βέβαια τὸν ἐθανυάσαμεν μαζὺ κατὰ τὸ 1874, ὅτε ἀπετέλει τὸν ἀκράδαντον στύλον τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου τῶν Ἀθηναίων. Τὸν ἐχειροκροτήσαμεν τότε ὡς *Général Boum* καὶ ὡς *Jupiter*, ἥλπίζον δὲ νὰ τὸν χειροκροτήσω καὶ ἐφέτος, ὅτε ἡ διεϋθύνσις τοῦ φαληρικοῦ θεάτρου ἐνόμισε πρόσφορον νὰ καρυεύσῃ τὰ μουσικά της μαγειρεύματα διὰ τῶν ἐκ τοῦ παρελθόντος εὐαρέστων ἀναμνήσεων τῶν θεατῶν.

Ἦλθε λοιπὸν καὶ πάλιν καὶ ἀνέβη εἰς τὸ φαληρικὸν σανίδωμα ὁ Ζεὺς τοῦ 1874. Πόσον ὅμως μεταβέβλημένος! Πόσον ἰσχνὸς καὶ μεμαραμμένος ὁ ταλαίπωρος! Οὔτε παρειὰ πλέον στρογγύλαι, οὔτε κνήμαι στρογγυλωτέραι, οὔτε κοιλία στρογγυλωτάτη. Πομφόλυγες ἦσαν πάντα καὶ διεσφάγησαν. Καὶ αὐτοὶ νομίζω οἱ τρεῖς τέσσαρες ὀδόντες τοῦ πατρὸς ἀνδρῶν τε θεῶν τε, οἵτινες ἐπένηθον ἄλλοτε ἐν ἐρημίᾳ τὴν στέρησιν τῶν ἀδελφῶν των, μετέβησαν εἰς ἐντάμωσιν ἐκείνων, καὶ τὸ ἄσμα τοῦ ἐφειτεινοῦ Διὸς ἦτο ἀναρθρὸς τις φωνή, βραεῖα μὲν ὡς πάντοτε καὶ ἡχηρά, ἀλλὰ τίποτε περιπλέον. Φαντάσου τὴν ἀπογοήτευσιν τῶν παλαιῶν του θαυμαστῶν. Φαντάσου δὲ καὶ τὴν λύπην αὐτῶν, ὅτε τὴν ἐπομένην πρωτὰν ἠκούσθη αἴφνης καθ' ὅλην πῆν πόλιν ἡ ἀπαισία εἰδήσις, ὅτι ὁ Ζεὺς οὗτος ὁ κατεσκληκὸς καὶ ἡρειπωμένος, οὔτινος τὸ παρελθὸν κἂν μεγαλεῖον ἐπέβαλλε τὸν σεβασμόν, μετηνέχθη ἀπὸ τοῦ χαρτίνου τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὰς πολιτικὰς φυλακὰς. . . διὰ γρῆν! Ἄστειός τις, ἀλλὰ σκληροκάρδιος, καὶ ἀπαθὴς πρὸς τὸ φρερόν αὐτὸ δυστύχημα τοῦ Φαληρικοῦ Ὀλύμπου, εἶπεν, ὅτι εἰς τὸ νέον του *violon* θὰ ἐνόησεν ὁ Ζεὺς πόσον τερπνὸν ἦτο καὶ προτιμότερον τὸ *violon* τοῦ Ὀρφῆως. Τὸ λογοπαίγιον εἶνε ἀσχημον, ὡς βλέπεις, καὶ διὰ τὸν δυστυχῆ Lavergne ἦτο πολὺ ἀσχημότερον. Εὐτυχῶς εὐρέθη φαίνεται θεὸς τις ἀπὸ μηχανῆς, ἰσχυρότερος τοῦ Διός, καὶ ἀπεφυλάκισε τὸν νεφεληγερέτην. Τὸν

ἔχομεν λοιπὸν καὶ πάλιν, μέχρις οὔ φυτρώσῃ καὶ ἄλλος δανειστής. Δὲν νομίζεις, ὅτι ἂν ἐγνώριζε τὴν περιπέτειαν αὐτὴν ὁ Heine, θὰ ἔγραφε *Les Dieux en prison*, ἀντὶ νὰ γράψῃ *Les Dieux en exil*;

Ἴδου, ἐξώφλησα τὰ καθυστεροῦντά μου καὶ μεταβαίνω εἰς τὸν *τρεχούμενον*, ὡς λέγουσιν οἱ ἔμποροι. Ἐπειδὴ δὲ εἶπα τὴν λέξιν *τρεχούμενος*, ἤξεύρεις ποία εἶνε σήμερον ἡ πλέον *τρεχούμενη* διασκέδασις (μεταφράζω κατὰ τὸν συρμὸν *l'amusement le plus couru*) τῶν Ἀθηναίων; Ἡ Lilly! ἀγαπητῆ μου. Σὺ δὲν γνωρίζεις βέβαια τὴν Lilly! Δυστυχῆς θνητὴ! Ἡ Lilly, φιλιτάτη μου, εἶνε χαριτωμένη τις Ἀγγλίσ, τραγωδίστρια τῶν ἐν ὑπαίθρῳ σκηναῶν, ὀλίγον χορεύτρια, κάπως μῆμος, πολὺ πολὺ ὅμως εὐμορφη, καὶ πολὺ περισσότερον εὐμελῆς καὶ εὐσωμος. Διὰ νὰ ἐνοήσῃς δὲ πόσον εἶνε εὐσωμος ἡ νήλυς τραγωδίστρια τοῦ Κήπου τῶν Μουσῶν, ἀρκεῖ νὰ σοῦ ἀναφέρω, ὅτι κυρία τις πρό τινων ἡμερῶν καθημένη πλησίον μου, — ὁμοιάζουσα δέ, σημείωσαι καλῶς, τζῆρον πῆς περυσινής ἐσοδείας, — δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν ἱεράν της ἀγανάκτησιν, βλέπουσα τὰς τορευτὰς κνήμας τῆς Ἀγγλίδος διαπραφωμέναις ὑπὸ τὸ ῥοδόχρον της πλέγμα· «Ἄχ! τί ἐντροπή!» ἀνεφώνησεν· ἐγὼ ἐμειδίσα εἰς ἀπάντησιν, συλλογιζομένη, ὅτι ἡ τοσοῦτον αἰδήμων γείτων μου εἶνε τακτικὸς φοιτητῆς τοῦ Φαληρικοῦ θεάτρου, καὶ ὅτι πολλάκις εἶδε καὶ τὴν Perichole, καὶ τὴν Jolie Parfumeuse, καὶ τὰς λοιπὰς εὐωδίας τοῦ ἐφειτεινοῦ μας θιάσου. Ἡ Ἀγγλὶς λοιπὸν αὐτὴ ἐγκατεστάθη ἐφέτος εἰς ἐν τῶν ἐπτὰ Ἄντρον. ἄτινα ἐφύτρωσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ξηρᾶς κοίτης τοῦ Ἰλισσοῦ, καὶ μετέβαλον, ὡς λέγει ἐνθουσιώδης τις φίλος μου, τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς πόλεως εἰς ἄλλα *Champs-Elysées*. Ψάλλει ἀγγλιστὶ ἐλαφρὰ τινα ἄσματια, εἰς τὰ ὅποια ἀναμιγνύει πού καὶ που γερμανικὰς ἢ γαλλικὰς ἐπωδούς, καὶ διὰ τοῦ ἀπλοῦ αὐτοῦ μέσου καταμαγεύει εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τοὺς ἀκροατὰς της, ὥστε ἠρημώθησαν πέριξ καὶ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν, καὶ Ἀπόλλων καὶ γερμανικοὶ θίασοι, καὶ Γιαννουλαί—εἶνε ἡ συμριναῖα αἰοδὸς τοῦ ἀμάνε, περὶ ἧς ἄλλοτε θὰ σοῦ γράψω—καὶ ἄθροος ὁ κόσμος συρρέει καθ' ἐσπέραν εἰς τοὺς ἀναριθμήτους—ὀλίγους ὅμως—σκᾶμνους τοῦ θεάτρου, καὶ συνωθεῖται ἵνα καταλάβῃ θεσὶν παρέχουσαν καὶ εἰς τὰ ὄπα καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς συγχρόνως τέρψιν. Τὸ κύριον δὲ θέλητρον τῆς Lilly δὲν εἶνε οὔτε τὸ μέτριον ἄλλως ἄσμα της, οὔτε αἱ ὑπὲρ τὸ μέτριον κνήμαί της, ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ ἀναστήματος καὶ τῆς ἀναβολῆς της, τὸ ἐμμελὲς καὶ ἀρμονικὸν τῶν κινήσεών της καὶ ἡ περὶ τὴν ἐνδυμασίαν της ἀπειρος τέχνη. Ἀδύνατον νὰ τὴν ὑπολάβῃ τις Ἀγγλίδα πρὶν ἀνοίξῃ τὸ στόμα της. «Ἐπὶ νερόν τοῦ Σηκουάνα ἢ Ἀγγλὶς αὐτή,» μ' ἔλεγεν ὁ ἴδιος

ἐκεῖνος φίλος μου, καὶ νομίζω ὅτι δὲν ἔχει ἄδικον. Φαντάζεσαι τώρα εὐκόλως, εἰς ποίας ὑπερβολὰς ὠθεῖ καθ' ἐσπέραν ὁ ἐνθουσιασμός τὸ εὐφάνταστον καὶ ἐνθουσιῶδες ἀθηναϊκὸν κοινόν. Αἱ φιλοφροσῦναι γίνονται μεγαλοφώνως διὰ λόγων καὶ σχημάτων, τὰ ἐπιφωνήματα τοῦ θαυμασμοῦ ὁ μοιάζουσιν ἐνίοτε βρυχηθμούς, αἱ ἀνθοδέσμαι δὲ καὶ περισσεύει βρέχουσι κατὰ κεφαλῆς τῆς Lilly, ἥτις οὐδεμίαν συνήθως αἰσθάνεται δυσκολίαν ν' ἀνταποδίδῃ μεγαλοφώνως ἐπίσης καὶ ἐκφρασικώτατα τὰς φιλοφρονήσεις τῶν θυμάτων της. Περὶ τοῦ συντρόφου της Lavator, κοινοτάτου κωμικοῦ τίς οἶδε τίνας ἰπποδρόμου τῆς Εὐρώπης, οὐδὲ λόγος δύναται νὰ γείνη, εἰμὴ μόνον ὅτι εἶνε σύζυγος τῆς Lilly—ὡς λέγει.

Δὲν ἐξακολουθῶ τὴν ἐπιστολήν μου σήμερον, διότι ἡ συνέχεια θὰ ἦτον λυπηρά. Προτιμῶ νὰ σοῦ μείνω καὶ πάλιν χρεώστης. ΣΟΦΙΑ

Ἡ Ἐστία ἔλαβεν ἐσχάτως παρὰ τοῦ σοφοῦ αὐτῆς φίλου κ. E. Egger τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα πρὸς δημοσίευσιν. Σ. τ. Δ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ E. EGGER

Εἰς τὸν πρῶτον ἄδαν

Ἵπνος μυριετῆς νεκροῦ κόνιν ἀμφικαλύπτει·

Ἄνιγμ' ἐν θανάτῳ δὺς λυτον, ἐν τε βίῳ·

Ἵσα τέως πᾶσιν ζωῆς μυστήρια, κοῦδεις

Εὐρ' ἄγίαν πηγὴν πνεύματος, εὐρε νόου.

SUR ADAM LE PREMIER HOMME.

Les siècles ont passé sur sa tombe ; il y dort,
Mystère par sa vie ainsi que par sa mort.
Nul de ses fils encor n'a pénétré l'essence
Et de l'âme qui sent et de l'esprit qui pense.

ἢ
Et de l'être qui sent et de l'être qui pense.

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΔΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

216.

Τέλειος κατὰ τὴν ἀνδρίαν εἶναι ὁ πράττων, μαρτύρων ἀπόντων, ὅ,τι ἠδύνατο νὰ πράξῃ κατὰ πρόσωπον ὅλου τοῦ κόσμου.

217.

Ἄφοβία λέγεται ἡ ἐξαίσιος τῆς ψυχῆς δύναμις, ἣν οὔτε διατρέπει, οὔτε ταρασσει, οὔτε συγκινεῖ καὶ τῶν μεγίστων κινδύνων ἢ θέα. Ὑπὸ ταύτης δὲ τῆς δυνάμεως οἱ ἥρωες ὑπηρετοῦμενοι, καὶ ἀτάραχοι μένουσι, καὶ πλήρη τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ αὐτῶν διατηροῦσιν ἐνώπιον συμβάντων ὑπὲρ ἔννοιαν ἐκπληκτικῶν καὶ φρικτῶν.

218.

Ἡ ὑπόκρισις τεκμήριον εἶναι τῆς τιμῆς, ἣν ἡ κακία πρὸς τὴν ἀρετὴν προσφέρει.

219.

Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων μάχονται παραβόλως, ὑπὲρ τῆς ἰδίας αὐτῶν τιμῆς ἀμυνόμενοι· ὀλίγοι δὲ ἐν πάσῃ περιπτώσει ῥιψοκινδυνεύουσι

ἀρκούντως πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν τὰ ὄπλα ἀνέλαβον.

220.

Ἡ ματασιότης, ἡ αἰδώς, ἐξαιρέτως δὲ ἡ τοῦ σώματος κράσις καὶ τῆς ἀνδρίας τῶν ἀνδρῶν καὶ τῆς γυναικειᾶς ἀρετῆς πολλάκις εἶναι τὰ κύρια αἴτια.

221.

Καὶ τῆς ζωῆς ἡμῶν φειδόμεθα, καὶ τῆς δόξης τρέχομεν κατόπιν. Τούτου ἕνεκα, διὰ νὰ σώσῃ τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἐν πολέμῳ ἀριστεύων, καὶ ἐμπειρίας δεῖται καὶ νοῦ, ὑπὲρ τὴν ἐμπειρίαν καὶ τὸν νοῦν τῶν στρεψοδικούντων πρὸς σωτηρίαν πάσης αὐτῶν κτήσεως.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ κακουργιοδικεῖν :

— Ὁμολογεῖς λοιπὸν ὅτι ἔκλειψες τὸ σάκνον αὐτόν ;

— Μάλιστα, κύριε, πρόεδρε.

— Καὶ τοὺς τίτλους μετοχῶν εἰς τὸν φέροντα ;

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε.

— Ἄλλ' ὑπῆρχον καὶ οἰκογενειακοὶ τίτλοι τοὺς ὁποίους ἐπόλησες νὰ μεταχειρισθῆς διὰ νὰ περάσῃς ὡς βαρῶνος !

— Ὡς τὴν ψυχὴν μου, κύριε πρόεδρε, ἐνόμιζα ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτο τίτλος εἰς τὸν φέροντα.

Ἐν τινι ἐμπορικῷ καταστήματι κύριός τις ἐπάτησεν ἐξ ἀπροσεξίας τὴν οὐρὰν τοῦ φορέματος τῆς κυρίας * * *

Ἡ τριάστερος κυρία ἐστράφη μετὰ φοβεροῦ θυμοῦ πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ πάραυτα ἀλλάξασα ὕφος·

— Ἄ ! συγγνώμην, κύριε. . . Ἐνόμισα ὅτι ἦτο ὁ σύζυγός μου.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Οἱ συκοφάντι ὁμοιάζουσι τοὺς σφήκας, οἵτινες ὅσῳ τοὺς κυνηγεῖ τις τοσοῦτ' ἠσθενοῦν γίνονται. Εὐχαρίστως θὰ ἔδιδον ἐγὼ ὅλους τοὺς λόγους τῶν ἱεροκηρύκων περὶ ἀγίας Τριάδος, περὶ Ἀναστάσεως κτλ. ἀντὶ ὀλίγων τινῶν διδασκῶν κατὰ τοῦ φρικτῶδους ἐλαττώματος τῆς συκοφαντίας (C. J. Werber)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὸ ἐν Παρισίοις Μέγα Ξενοδοχεῖον θὰ πωληθῇ διὰ πλειστηριασμοῦ τῇ 8[20 προσεχούσας Αὐγούστου. Τιμὴ αὐτοῦ ὠρίσθη 19,000,000 φρ. πλέον 6,700,000 διὰ τὰ κεφάλαια καὶ τὸ ἐν αὐτῷ ὑλικόν, καὶ τὰ διάφορα σκεῦη τὸ ὅλον φρ. 25,700,000. Ἡ κατὰ τὴν ὁδὸν Σκρίβου οἰκία ἡ ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου ἐξαρτωμένη θὰ πωληθῇ καὶ αὕτη πρὸς 5,000,000 φρ. καὶ 500,000 ἔτι διὰ τὰ κεφάλαια τοῦ Μεγάλου